

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **D. K.**

zastoupené advokátkou Mgr. Zuzanou Candigliota
sídlem Burešova 615/6, Brno

proti

žalovanému:

Město Moravské Budějovice
sídlem nám. Míru 31, Moravské Budějovice
zastoupenému advokátem JUDr. Stanislavem Juránkem
sídlem Husova 800, Moravské Budějovice

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem strážníků Městské policie města Moravské Budějovice ze dne 27. 8. 2021 spočívajícím ve výzvě k prokázání totožnosti a ztotožnění žalobkyně, v pořízení a uchovávání obrazových záznamů žalobkyně a předání jejích osobních údajů orgánu sociálně-právní ochrany dětí

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se účastnila dne 27. 8. 2021 kulturní akce „Loučení s prázdninami“ v ulici Purcnerova v Moravských Budějovicích. Hlídka městské policie žalovaného ke stížnosti dvou osob dorazila kolem 23:30 hod na místo kulturní akce, žalobkyně v té době tančila se svou dvouletou dcerou (nar. 12. 9. 2019), kterou měla uvázanou při sobě v dětském nosítku. Strážníci vyvedli žalobkyni na chodbu, ztotožnili ji a požádali o podání vysvětlení. Žalobkyně podle úředního záznamu ze dne 30. 8. 2021, čj. 2021/001651 uvedla, že její „dcera chodí spát po půlnoci a ráda tancuje“. Žádné známky podnapilosti dle městské policie žalobkyně nejevila. Následně městská policie pořídila fotografie žalobkyně s dcerou a předala věc orgánu sociálně-právní ochrany dětí (dále též „OSPOD“). Ten žalobkyni vyzval, aby se 31. 8. 2021 dostavila za účelem projednání možných nedostatků ve výchově s odkazem na § 10 odst. 1 písm. c) zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí. Z protokolu OSPOD o výchovně-motivačním pohovoru ze dne 31. 8. 2021 vyplývá, že žalobkyně péči o svou dceru nijak nezanedbala, dceru měla při kulturní akci stále při sobě a nikam ji neodložila, alkohol na akci nepožila. Vedoucí OSPOD ve svém vyjádření ze dne 20. 12. 2021 uvedl, že s žalobkyní nebyly projednány žádné nedostatky ve výchově či jiná opatření (jak je mylně uvedeno v protokolu OSPOD o výchovně-motivačním pohovoru) – jde o předtištěnou formulaci.
2. Výše popsané jednání vnímá žalobkyně jako nezákonný zásah, kterým byla zkrácena na svých právech. Brojí proti němu žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 27. 10. 2021.

II. Argumentace žalobkyně

3. Žalobkyně úvodem připomíná, že základním principem právního státu je, že každý může činit, co zákonem není zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. S tím úzce souvisí právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. Úmluva o právech dítěte a judikatura Ústavního soudu stojí na předpokladu, že rodiče svými rozhodnutími vždy chrání zájem dítěte (viz nález ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 23/02; ze dne 8. 7. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 15/09; ze dne 15. 10. 2014, sp. zn. IV. ÚS 3305/13; ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 1506/13; ze dne 13. 7. 2011, sp. zn. III. ÚS 3363/10; a ze dne 29. 6. 2017, sp. zn. I. ÚS 3226/16). Žalobkyně se účastí na kulturní akci nedopustila žádného nezákonného jednání, účast na takové akci s dítětem není zákonem zakázána. Přestože to s ohledem na předsudky některé části obyvatelstva může působit nevhodně, nebyla nezletilá dcera žalobkyně nijak ohrožena. Žalobkyně nepožila žádný alkoholický nápoj, nestála přímo pod hudební aparaturou a žádný pláč či jiné nedostatky hlídka městské policie nezjistila. Žádné pochybení neshledal ani OSPOD.
4. Obavy z ohrožení dítěte by mohly být, pokud by žalobkyně byla v podnapilém stavu, dítě by jevílo známky zanedbání či týrání a nepohody, na které by žalobkyně nereagovala. Nic z toho se nestalo, přesto se hlídka městské policie rozhodla před zraky dalších lidí žalobkyni ztotožnit a poříditi její fotografii spolu s nezletilou. Jen pro doplnění žalobkyně dodává, že ve státech jižní Evropy je běžné, že rodiče jsou s malými dětmi venku v nočních hodinách. Prověření stížnosti ze strany občanů je samozřejmě správné. Hlídka městské policie však mohla jednoznačně uzavřít, že dítě je v pořádku a není nijak ohroženo. Okamžité nahlášení takového jednání OSPOD se jeví jako nepřiměřené a

v rozporu s § 6 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. V důsledku jednání městské policie totiž žalobkyni vznikla povinnost dostavit se na jednání OSPOD a byl založen dohledový spis. Již tuto skutečnost považuje žalobkyně za nepřijemnou skutečnost způsobitou zásahem do její osobní cti a dobré pověsti.

5. Dodává, že úřední záznam policie ze dne 30. 8. 2021 neobsahuje ani přesné zákonné zmocnění, na základě kterého byla žalobkyně ztotožněna, neboť obsahuje pouze obecný odkaz na § 12 zákona o obecní policii. Pokud hlídka policie požadovala ověření totožnosti u žalobkyně, není zřejmé, proč neztotožnila také ženy, které si měly na jednání žalobkyně stěžovat. Dále nebyly splněny podmínky pro pořízení obrazového záznamu podle § 24b zákona o obecní policii, tento úkon nebyl nijak potřebný a nebyl v souladu s úkoly městské policie.
6. Závěrem žalobkyně navrhl, aby soud prohlásil ve výrokové části popsany zásah za nezákonný a přikázal žalovanému zničit obrazové záznamy žalobkyně pořízené při zásahu.

III. Argumentace žalovaného

7. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout. Uvádí, že k věci byl založen pouze spis v rámci sociálně-právní ochrany dětí podle zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí. Kromě rekapitulace již popsaného skutkového stavu žalovaný uvádí, že zásah strážníků městské policie nebyl nepřiměřený či nezákonný, naopak byl v souladu se zákonem a korektní. Strážníci se žádných šikanózních praktik nedopustili. To ostatně žalobkyni sdělil také starosta žalovaného dne 9. 11. 2021, jehož vyjádření žalobkyně nevyčkala a rovnou podala správní žalobu. I stížnost na postup OSPOD pak jeho vedoucí shledal nedůvodnou (dne 20. 12. 2021, čj. So/29581/2021).

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.
9. Žaloba **není důvodná**.

Přípustnost žaloby

10. Nejprve se soud zabýval přípustností podané žaloby na ochranu před nezákonným zásahem podle § 46, § 82 a § 85 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je přípustná. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005 - 65 formuloval podmínky, které musí být kumulativně splněny pro poskytnutí ochrany podle § 82 a násl. s. ř. s. - žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Skutkový stav věci, jak jej soud popsal v 1. odstavci tohoto rozsudku, není sporný a soud na něj aplikoval podmínky řešeného ustanovení a citovaného rozhodnutí.
11. Žalobkyně spatřuje nezákonný zásah v tom, že městská policie žalovaného vůči ní postupovala nepřiměřeným způsobem, když ji na veřejnosti ztotožnila, pořídila fotografie její osoby a předala její osobní údaje OSPOD. Na takto vymezený skutkový děj nahlíží soud jako na jeden zásah, skládající se z dílčích kumulativních zásahů. Mezi stranami

přítom není sporný jeho průběh. Městská policie vyzvala přímo žalobkyni k prokázání totožnosti, ta byla tímto úkonem (který nemá povahu rozhodnutí) zkrácena na svých právech a výzva byla zaměřena proti ní. Tímto byly splněny podmínky 1, 2, 4 a 5, které soud popsal v předchozím odstavci. Krajský soud nezjistil důvody pro nepřipustnost žaloby dle § 85 s. ř. s., proto přistoupil k jejímu meritornímu posouzení. V řízení tak zbývá posoudit, zda bylo popsání jednání městské policie žalovaného v mezích zákona či nikoliv.

Právní posouzení

12. Úvodem soud podotýká, že souhlasí s ústavními východisky žalobkyně. Ta má nepochybně právo účastnit se kulturních akcí dle libosti a má právo vychovávat svou dceru podle svého přesvědčení. Postup městské policie skutečně mohl žalobkyni vystavit určitému stresu a vyvolat v ní pocit nedůvodného „obtěžování“. Tyto negativní pocity však ještě neznamenají, že byl postup městské policie nezákonný. Ač vůči žalobkyni mohl zásah působit nepříjemně, ingerenci soudu vyvolá pouze zásah, který je nezákonný a představuje podstatné narušení osobní sféry jedince.
13. Městská policie je v souladu s § 1 odst. 2 a 3 zákona o obecní policii „zabezpečuje místní záležitosti veřejného pořádku v rámci působnosti obce“ a „spolupracuje v rozsahu stanoveném tímto zákonem nebo zvláštním právním předpisem spolupracovat s orgány veřejné moci“. Ustanovení § 2 citovaného zákona upřesňuje, že obecní policie při zabezpečování místních záležitostí zejména (i) přispívá k ochraně a bezpečnosti osob a majetku, a (ii) dohlíží na dodržování pravidel občanského soužití. Při provádění zákroků a úkonů k plnění úkolů obecní policie je strážník podle § 6 odst. 1 zákona o obecní policii, na který upozorňuje žalobkyně, „povinen dbát cti, vážnosti a důstojnosti osob i své vlastní a nepřipustit, aby osobám v souvislosti s touto činností vznikla bezdůvodná újma a případný zásah do jejich práv a svobod překročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného zákrokem nebo úkonem“.
14. Městská policie obdržela v 23:30 hod oznámení dvou účastnic kulturní akce, aby prošetřila chování žalobkyně, která „má s sebou velmi malé dítě. Poukazovaly na hlasitou hudbu, která je zde produkována, dále na nevhodné prostředí pro takto malé dítě.“ Pokud z oznámení vyplynulo, že může docházet k ohrožení dítěte, bylo zcela v souladu s úkoly městské policie takové oznámení prověřit – minimálně se ujistit o bezpečnosti dítěte. Nelze souhlasit s námitkou žalobkyně, že městská policie měla věc zkontrolovat pouze vizuálně a následně odejít. Z protokolu městské policie vyplývá, že v místě konání akce bylo velké množství lidí, hudba hrála velmi hlasitě a zároveň prostý pohled nemohl vyloučit případné pochybnosti o bezpečnosti dítěte. Navíc skutečnosti, které chování žalobkyně racionalizují (režim dcery, absence podnapilosti, apod.), jim žalobkyně sdělila právě v reakci na následující úkon ztotožnění.
15. Žalobkyně staví věc tak, jako by v úvahu přicházely pouze dvě krajní možnosti – buďto městská policie shledá důvod k zásahu, nebo jej neshledá a v takovém případě nemá občana právo jakkoliv obtěžovat. Krajský soud tento vyhrocený náhled nezastává. Jistě si lze takovéto krajní situace představit. Pokud by například matka s dítětem jevila tak silné známky opilosti či vlivu návykových látek, že by mohla své dítě svým jednáním potenciálně ohrožovat na životě či zdraví, nepochybně by postup strážníků městské policie musel být mnohem aktivnější a více zasahovat do práv dotčené osoby, než tomu bylo v nynějším případě. Pravděpodobně by si to z jejich strany vyžádalo bezprostřední zákrok v souladu s § 2 zákona o obecní policii. Stejně tak je možno modelovat situaci, kdy

by naopak učiněné oznámení bylo zcela zjevně smyšlené, nesmyslné či šikanózní, například by si někdo stěžoval na chování zcela střízlivé matky účastníci se hudebního festivalu za bílého dne a pohybující se s dítětem v dostatečné vzdálenosti od reproduktorů jakožto zdrojů hluku. Mezi těmito krajnostmi se nicméně podle soudu nachází i možnost třetí, jakási šedá zóna, kam spadá i případ žalobkyně, kdy situace není na první pohled jasná. Tehdy mají strážníci městské policie plné právo činit úkony k objasnění věci a teprve na základě výsledku těchto úkonů zvolit další postup, který může spočívat i v předání věci k řešení jinému orgánu veřejné moci.

16. Žalobkyně tvrdí, že v jižních státech Evropy je obdobné chování rodičů běžné. Nyní ovšem nešlo o žádnou procházku ve večerních hodinách nebo o účast na poklidné kulturní události, jakou je koncert vážné hudby. Taneční akce obdobného typu, jaké se žalobkyně účastnila, jsou často spojeny s velmi hlasitou hudbou (což byl podle následného šetření OSPOD i tento případ, kdy hudba mohla dosahovat hlasitosti až 100 dB), požíváním návykových látek, množstvím osob a někdy též s agresivními účastníky. Nejde o ideální prostředí pro dvouleté dítě a může na něj působit stresově a dokonce představovat určité nebezpečí – zvláště v případě opakované účasti, jelikož velmi hlasitá hudba může poškodit sluch dítěte, jehož vývoj ještě nebyl ukončen. Celý zásah se netýkal pouze žalobkyně, ale byl zaměřen na zjištění stavu a bezpečí její dvouleté dcery.
17. S výše uvedeným pochopitelně může žalobkyně polemizovat a vnitřně nesouhlasit. Není předmětem tohoto řízení hodnotit její rodičovské schopnosti. Zmíněná rizika popsal soud pouze z toho důvodu, že umožňují pochopit cíle, které sledovali, a skutečnosti, které se pokoušeli objasnit a zadokumentovat strážníci městské policie. Pro posouzení intenzity zásahu do osobní sféry žalobkyně je vypovídající také konec tvrzeného zásahu, kdy městská policie vůči žalobkyni nečinila žádné další úkony a ta se mohla kulturní akce dál účastnit.
18. V principu byl tedy postup strážníků městské policie přípustný. Zbývá zodpovědět otázku, zda některý z jejich kroků nevybočil z mezí přiměřenosti zakotvených v § 6 odst. 1 zákona o obecní policii.
19. V první řadě žalobkyně namítá, že v úředním záznamu městské policie je pouze obecně uveden důvod ztotožnění „§ 12 prokázání totožnosti“. Takové obecné konstatování skutečně není formálně správným procesním postupem. Podle krajského soudu je však klíčové, zda skutkové okolnosti dané věci odůvodňovaly výzvu k prokázání totožnosti či nikoliv (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2017, čj. 48 A 68/2016 - 84, č. 3660/2018 Sb. NSS). Důvod pro ztotožnění zde evidentně byl – hlídka městské policie prověřovala oznámení o možném ohrožení velmi malého dítěte v souladu se svými zákonnými úkoly a od žalobkyně požadovala vysvětlení, jak vyplývá z úředního záznamu. To je zcela v souladu s § 12 odst. 2 písm. c) zákona o obecní policii, podle nějž je strážník „oprávněn vyzvat osobu, aby prokázala svoji totožnost, jde-li o osobu, od níž bude třeba požadovat vysvětlení“. Je dozajista opodstatněné ověřit totožnost osoby, která vysvětlení podává, zejména pro případ, že by se později ukázalo podané vysvětlení jako neúplné nebo nepravdivé. Nešlo tudíž o zjevnou šikanu či libovůli městské policie, byť formálně mohl být zvolený postup a jeho důvody zaznamenány přesněji. Obecná formulace proto je pochybením, ovšem to nezakládá nezákonnost celého zásahu vůči žalobkyni. Jiná situace by byla, pokud by k takto vymezenému obecnému důvodu přistoupila ještě absence reálného podkladu, tj. policie by žalobkyni vyzvala k prokázání totožnosti zcela bezdůvodně. O takovou situaci však nyní nejde. To, že městská policie

nevyzvala k prokázání totožnosti též ženy, které jednání žalobkyně nahlásily, není pro posouzení věci důležité. Nezákonným zásahem do práv žalobkyně nemůže být bez dalšího samotný fakt, že městská policie neověřila totožnost jiných osoby.

20. Podle žalobkyně dále nebylo pro plnění úkolů městské policie nutné pořízení obrazových záznamů podle § 24b zákona o obecní policii, podle něž je obecní policie „*oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu*“. Jak soud vysvětlil, úkolem městské policie je též přispívat k ochraně a bezpečnosti osob a dohlížet na dodržování pravidel občanského soužití. Po ztotožnění žalobkyně a jejím vysvětlení dospěla městská policie k závěru, že ta se žádného přestupku nedopouští. Ovšem podle zasahujících strážníků se jevilo vhodné předat věc k řešení OSPOD. Jestliže tato úvaha obстоjí (k tomu se soud vyjádří níže), pak se soudu jeví zcela racionální a přiměřené, že strážníci chtěli postupovanou věc dostatečně důkazně podpořit. OSPOD vychází z materiálů, které mu předá jiný orgán, zde městská policie, a nemůže se „vracet v čase“ a incident na místě znovu vyšetřit. V případě jakéhokoliv sporu představují pořízené fotografie důkazní prostředek zachycující stav žalobkyně i jejího dítěte v inkriminované době, způsob uchycení dítěte v nosičce apod. Z tohoto pohledu nelze než konstatovat, že takovéto objektivní zachycení skutečnosti činí městská policie i ve prospěch samotné žalobkyně, aby případné hodnocení jejího jednání v budoucnu nevycházelo jen ze svědeckých výpovědí strážníků a osob, které si na její přítomnost s malým dítětem stěžovaly a jež – i podle slov samotné žalobkyně – „*trpí předsudky a subjektivními představami o tom, jakým způsobem je vhodné o dítě pečovat*“.
21. Konečně žalobkyně spatřuje nezákonný zásah také v tom, že městská policie předala věc OSPOD. Podle výše zmíněného § 1 odst. 3 zákona o obecní policii spolupracuje městská policie s jinými orgány veřejné moci. Městská policie není tím, kdo je příslušný řešit s žalobkyní otázky týkající se výchovy její dcery, vhodného prostředí pro dvouleté dítě a případná rizika, ledaže by byla zjevná, vážná a bezprostředně hrozící, jak soud vysvětlil výše. Vzhledem k výše popsaným okolnostem a úvahám mohly nicméně přetrvávat ve strážnících městské policie pochybnosti o tom, zda jednání žalobkyně je v souladu s nejlepším zájmem dítěte a se zásadami řádné výchovy a péče. Za této situace se jeví jako správné a rozumné řešení předání věci kompetentnímu orgánu. OSPOD totiž zpravidla neprovádí vyšetřovací úkony jako městská policie a vychází právě z podnětů postoupených jinými orgány či podaných jednotlivými osobami.
22. Je potřeba si v této souvislosti uvědomit, že příslušníci Policie ČR společně se strážníky obecní policie stojí takříkajíc „v první linii“. Denně vyhodnocují a řeší desítky různých situací, které se tím či oním způsobem mohou dotýkat veřejného zájmu. Na hloubku jejich analýzy tudíž nelze klást nadměrné nároky a jejich ohleduplnost k adresátům prováděných úkonů nelze vážit na lékárnických vahách. Podle krajského soudu měli strážníci v daném případě dostatek důvodů se domnívat, že by bezpečnost či výchova žalobkynina dítěte mohla být ohrožena. Za těchto okolností se předání věci OSPOD jeví jako přiměřený a logický krok. Strážníci tak museli provádět své úkony s vědomím, že mají za úkol zjistit a zadokumentovat veškeré potenciálně významné skutečnosti tak, aby následně výsledky jejich práce mohl OSPOD využít, ať již bude na základě předaných informací vůči žalobkyni aktivně jednat, či nikoliv. Nutno připomenout, že OSPOD nepřijal vůči žalobkyni žádné opatření mimo pohovoru, z jehož průběhu a následného

vyjádření vedoucího OSPOD ze dne 20. 12. 2021 plyne, že žalobkyně pouze vysvětlila celou situaci a žádné další kroky vůči ní činěny nebyly.

23. Žalobkyní citovaná judikatura Ústavního soudu není relevantní, neboť se týká především nejlepšího zájmu dítěte. Tento princip ve své podstatě znamená, že soud musí při svém rozhodování posoudit, kromě formálních hledisek, nejlepší zájem dítěte a zhodnotit možné dopady rozhodnutí na konkrétní dítě. Popsaná zásada se typicky uplatňuje tam, kde orgán svým rozhodnutím nějak do práv dítěte zasahuje – umístění do nějakého zařízení, neuznání vztahu rodiče s dítětem, vadné zastoupení dítěte v řízení, apod. Není zřejmé, proč tento princip aplikuje žalobkyně v tomto řízení a jak se konkrétně projevuje. Žádné zásahy do práv nezletilé dcery žalobkyně nepodnikla ani městská policie, ani OSPOD. Krajský soud nezpochybňuje, že rodiče znají zájmy svého dítěte nejlépe a dokážou je naplňovat a chránit – byť ani toto pravidlo nelze absolutizovat, neboť se vyskytují i případy, kdy rodiče jednají proti nejlepším zájmům dítěte, ba dokonce ho ohrožují a zdraví či na životě. Popsaná myšlenka se ovšem v nyní řešené věci projevila jednoduše tak, že žalobkyni nikdo nevytkl, že by snad svou dceru špatně vychovávala a bylo by pro její dítě lepší, kdyby se kulturních akcí s dcerou neúčastnila.
24. Soud na závěr shrnuje, že nemůže ingerovat do zásahů, které jsou pro žalobkyni sice nepříjemné, ale nedosáhnou intenzity vedoucí k porušení jejích práv. Klíčovým kritériem je zákonnost, tedy zda zásahem došlo k porušení právního předpisu. To se v dané věci nestalo, neboť městská policie měla pro své jednání ospravedlnitelný důvod a zákonnou oporu.

V. Náklady řízení

25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobkyně před soudem neuspěla (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.
26. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo zvláště s ohledem na to, že byl v řízení před soudem právně zastoupen. I s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat. Aby tak soud mohl učinit, musely by náklady přesáhnout rámec běžné úřední činnosti žalovaného (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS). Tato skutečnost není dána tím, že se žalovaný dal v řízení právně zastoupit, ale především obvyklostí a právní složitostí řešeného případu. Rámec běžné činnosti budou přesahovat ty úkony, u kterých nelze spravedlivě očekávat, že je orgán schopen takové úkony provést v běžném chodu věcí sám. Nyní jde o obhajobu zásahu provedeného orgánem, který si žalovaný sám zřídil. Musel tedy počítat s tím, že postup tohoto orgánu bude muset případně hájit v soudním řízení. Zároveň nejde o procesně či právně jakkoliv složitou věc. O tom konečně svědčí také vyjádření žalovaného, které *de facto* z velké části rekapituluje skutkový stav věci a samotné vyjádření včetně právního posouzení představuje jen několik vět (bod VI vyjádření).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. 3. 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu